

JÁ MUSÍ ZEMŘÍT

MAVIS duCILLE

(Illinois, květen 1989)

Tento čas je naléhavou dobou jak pro mladého, tak pro starého. Mladí nebudou moci žít tak, jak žili jejich rodiče či prarodiče. Existuje určitá naléhavost a ráda bych toto vnímání předala mladým lidem. Je velmi smutné, že mnozí z nich říkají: „Copak se nebudeme ženit, copak se nebudeme vdávat a mít rodiny?“ a tak dále a podobně. Bůh se o to vše postará.

Bůh skrze proroka řekl ženě: „Udělej chléb nejprve mně!“ (1Kr 17)

Máme nejprve
hledat Boží
království, ne
Boží království
a kousek světa.

Nechť první věcí, kterou v životě uděláte, je toto: Vydejte svůj život už jako mladí Pánu, a vše pak zapadne správně na své místo! Nechť je to ta nejdůležitější věc ve vašem životě (vždyť také je).

„Pane, dáš-li, abych se oženil/vdala a měl/a rodinu, budu Tě za to chválit a slavit Tvé jméno. Ale ze všeho nejprve chci být tím, čím mě chceš mít. Budu tak schop, pokud se vrátíš dřív, než mi bude dvacet..., než mi bude dvacet pět..., než mi bude třicet..., než začnu budovat rodinu...,

budu schop Tě chválit! Budu Ti schop pohlédnout do tváře a říct: „Díky, Pane, za vše, cos pro mě udělal.““

Nechť je to ta první věc ve vašem životě! Držte se jí tak, jako by na ničem jiném nezáleželo. „Udělej chléb nejprve mně!“ „Udělej chléb nejprve mně!“

„Hleďte nejprve království Boží a Jeho spravedlnost!“ Máme nejprve hledat Boží království, ne Boží království a kousek světa. Máme být odděleni od světa. (1J 2,15) Pokud chcete žít s Bohem potom, musíte se ujistit, co děláte zde a nyní! (Ať už jste mladí, staří nebo středního věku.) Cokoliv je před Pánem vykonáno nyní, počítá se potom. Nebude

už žádná další příležitost to napravit. Někteří zažijí zármutek a hořkou lítost, neboť nás Pán požádá, abychom vydali počet z každého slova, jež jsme slyšeli, a z každé příležitosti, kterou jsme měli. Co jsi udělal s tím, cos přijal? Cos udělal s tím, cos slyšel? Doba je vážná!

Musíme se dát do „Božího pořádku“. Musíme najít Boží řád pro každý den. Už je to dlouho, co vím, že Bůh je ve všem, co děláme, od chvíle, kdy se probudíme, do času, kdy jdeme spát. Je v každém okamžiku našich životů. Neexistují tedy žádné prázdniny a v Božím řádu není ani čas pro školu, čas pro toto a čas pro tamto. Jsme-li ve škole, Bůh tam musí být s námi. Jsme-li v práci, Bůh tam musí být také. V těchto oblastech jsme velmi bezstarostní a necitliví.

Pokud ve tmě
zapálíte byt' jen
sirku, způsobíte
změnu.

Mnozí z nás pracují s lidmi, kteří ani nevědí, že jsme křesťany, protože se účastníme všeho, co se právě nabízí.

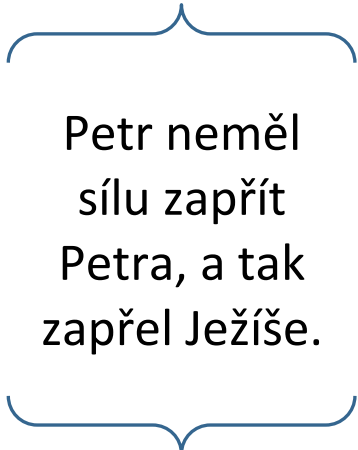
My se však, bez ohledu na to, kde se nacházíme, musíme odlišovat. Pokud ve tmě zapálíte byt' jen sirku, způsobíte změnu. Mám maličkou baterku, která nás mnohokrát vysvobodila. S její pomocí jsme byli schopni najít klíčovou díрку, otočit klíčem a dostat se do domu. Ta troška světla způsobí velký rozdíl. Boží světlo, které je v nás, nemůže být poraženo temnotou. Temnota nemá schopnost vytlačit světlo.

Neříkejte tedy, mladí: „To je tlak vrstevníků.“ Nevymlouvejte se! Poproste raději Boha, aby vám dal sílu tlak vrstevníků překonat. Tlak vrstevníků je tady proto, abyste nad ním mohli zvítězit. Je poctou, že Bůh k vám přichází se svým spasením právě nyní. Mladí, buďte poctěni a považujte se za privilegované, že vás Bůh poctil svým spasením v této fázi historie země. Jste světlem, když jste ve škole se svými přáteli. Kéž je vaším vyznáním: „Jsem zde za Ježíše (straním Ježíši), On je nejlepší!“ Pak nebude temnota, která by Krista ve vás přemohla, i kdyby to byly drogy nebo zneuctění či jakákoliv jiná špína nebo něco, co vám vstoupí do cesty.

„Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje!“ Nemyslete si, že jen proto, že žijete v této konkrétní a zlé době, budete mít před Bohem

nějakou výmluvu. Nemáte výmluvu. Vždyť nám, kdo se potýkáme s větší mírou zla, dal Bůh větší míru! Halelujah!

Jedna věc tíží mé srdce a doufám, že mi Bůh pomůže ji vyjádřit, abychom se mohli chopit vize. Bůh nechce, abychom přemýšleli o sobě, o svém bezpečí, ochraně, právech, tomhle a tamtom. Bůh nás povolává k utrpení. Je napsáno: „Trpíme-li spolu s Ním, budeme s Ním i vládnout.“ Chvála Bohu! Je to oběť. Ježíš řekl: „Chce-li kdo být mým učedníkem, zapři sám sebe.“ Kdyby to Petr udělal, nezapřel by Ježíše. Petr však neměl Ducha svatého. Neměl sílu zapřít Petra, a tak zapřel Ježíše. Víte, co zde rozpoznávám? Nést kříž a následovat Jež reálně dokážeme jen poté, co jsme zapřeli sami sebe. Jestli já stále vládne, ještě jsme s tím ani nezačali.

Petr neměl
sílu zapřít
Petra, a tak
zapřel Ježíše.

Učili nás, že zapření sebe sama znamená bez něčeho se obejít. To však není vše. Jde o pouhé tělesné zapření (obětování jídla, šatů a podobně). Zapřít sám sebe však znamená zapřít „já“, tj. osobnost a tu část duše, která může být pošpiněna.

Vidím u rodičů silnou potřebu hledat Pána a nalézt způsob vítězství na duchem, který ničí mladé lidi a rozkládá rodiny. Otec i matka by měli trávit společně čas na modlitbách před Pánem, hledat Ho. „Pane, dej nám milost!“ Když Pavel přišel se svým „ostnem v těle“ za Pánem, Bůh mu řekl: „Má milost při tobě je dostatečná.“ Ježíš na kříži řekl: „Dokonáno jest!“ Vykoupení člověka je úplné, proto je Jeho milost dostatečná! Neexistují podmínky či situace, pro které by nebyla Jeho milost absolutně dostatečná.

Nenalézáš-li ve své chůzi a svých okolnostech milost, zavolej bratru či sestře: „Stůj prosím se mnou, aby mě Pán posilnil svou milostí a já zvítězil.“ A pokud někdo takový přijde za tebou, nepřístup k tomu, co ti ten bratr či sestra říká, jako k zajímavému tajemství a určitě to proti němu nezneužij. Jen se modli. Buď tím, kdo půjde do první linie.

Říkám vám, já musí zemřít. Zdrojem všech našich problémů je naše já. „Já“ a „můj“ a „jak se cítím“ – to vše pochází ze mě. Jestli chceme být učedníky, musíme zapřít sami sebe. Bůh bude od tebe požadovat totéž, ať už jsi malý, či velký. Bude od tebe požádáno vše, co ses naučil, vše, cos

slyšel, vše, čemus porozuměl! Halelujah! Mladí, ať vás nepřítel neokrade! Určitě se nenechte okrást. Čas je krátký, musíme si pospíšet!

Zemřít na kříži nebývalo „in“, bylo to prokletí. Ježíš ten kříž na sebe vzal. Navzdory hanbě. Nebyl to starý člověk, bylo Mu jen 33 let. Kolik třiatřicetiletých řekne: „Za svou věc jsem ochoten položit život. Jsem ochotný zemřít za Ježíše! Vzdám se života“? Jestli ve tvém srdci nic nehoří, tak najdi zápal. Pros Boha, aby ti jej vložil do srdce. Potřebuješ stát na Ježíšově straně za všech okolností.

Dnes ráno jsem říkala jednomu bratru: „Komunističtí revolucionáři obětují své životy pro to, čemu věří. Umírají pro to!“ Jen se podívejte, co se děje v Číně a na podobných místech. Mladí umírají za to, čemu věří. Nestarají se o to, jestli je někdo převálcuje nebo vyhodí do vzduchu – a není to žádná sláva. Není v tom žádná věčná radost. Není to věčný život. To vše je jen pro pozemské věci – svobodu, demokracii. Za co dáváme své životy my? Jsme na místě, kde pokládáme svůj život za Ježíše, nebo jen žijeme v nějakém náboženském nastavení?

Pokládáme svůj život za Ježíše, nebo jen žijeme v nějakém náboženském nastavení?

Nechceme náboženství. Hledáme spasení, a to kompletní! Celé balení, ne jen kousek. Komplet. Chci Tě, Ježíši!

Každý problém, který máte (fyzický, ekonomický, jakýkoliv), se vyřeší, když vše vydáte Ježíši do rukou. On nás někdy drží v jednom bodě, dokud se nepoddáme. Hází nás do vody, dokud se nevydáme.

Jednou jsme potkali v Kalifornii devadesátiletou sestru, která zažila probuzení na Azusa Street. Vysvětlovala: „Bylo mi tehdy sedmnáct a už nikdy jsem potom nic podobného neviděla, nikdy až podnes.“ Řekla: „Modlím se k Bohu, aby znovu přišel s tak reálnou věcí do své církve, protože jsou mnozí, kteří ji nikdy nezažili. Ráda bych ji viděla, než zemřu, ale jestli ji neuvidím já, kéž Bůh pomůže, aby církev zažila, jak jedná Bůh.“ Říkala, že nejhezčí na tom bylo, že jste slyšeli tolik lidí vyznat: „Ano, Pane!“ „Ano, Pane!“ Když se tehdy potkali, ptali se jeden druhého: „Už jsi řekl: ano, Pane?“ Už jste se dostali ve vztahu s Bohem do bodu, kdy jste řekli: „Ano, Pane, vydávám Ti úplně všechno! Půjdu

s Tebou, Pane, bez ohledu na to, co mě to bude stát. Tlak vrstevníků – na tom mi nezáleží. Pane, Ty mi dáš sílu. Říkám: „Ano, Pane, ano, ano...““
Nebo pořád intrikujete a touláte se v kompromisech této doby?

Kdyby Daniel dělal kompromisy, nikdy by nebyl vysvobozen. Nikdy bychom o něm nečetli a nebyli dodnes požehnáni jeho životem. On však vyznal: „Ustavil jsem ve svém srdci, že se nebudu poskvřňovat masem z králova stolu.“ Daniel dobře věděl, že to znamená smrt. Nevě-

děl, že ho Bůh vysvobodí. Neměl ještě za sebou vysvobození ze lví jámy (to jen my to dnes víme). Rozhodl se však vírou a řekl: „Znamená-li to smrt, pak ať je to k slávě Boží.“

Jestliže s tebou
malá zkouška
otřese a poruší
tvou jednotu
s bratřími, co pak
vykoná těžké
pronásledování?

Podobné to bylo i ve třetí kapitole Daniela s třemi hebrejskými mladíky. Když měli být uvrženi do ohně, věděli, že budou muset čelit trestu, ale nepoklonili se, neohnuli se a zůstali nezlomní. Bůh nepřišel a nezašeptal jim do uší: „Jestli do toho půjdeš, tak do toho jdu s tebou. Nespálí tě!“ Vešli s naprostým odevzdáním Bohu: „Pane, nepokloním se, ať to stojí cokoliv!“ Tři hebrejští kluci – všichni ostatní židé se poklonili.

Pán si vyvoluje svědka svému jménu a své slávě. Jestli toho chceš být účasten, musíš s Ním trpět. Pokud budeš trpět (vytrváš) s Ním, budeš s Ním vládnout. Jestliže nemůžeš unést lehoučké pronásledování – Jeremiáš v kapitole 12, verš 5 říká: „Nemůžeš-li jít s pěšími, jak poběžíš s koňmi? Co pak učiníš při vzduť Jordánu?“ Jestliže s tebou malá zkouška otřese a poruší tvou jednotu s bratřími, co pak vykoná těžké pronásledování? Skryješ se a vzdáš se všech bratří, aby sis zachránil kůži? Někdo ti trochu zkroutí ruku, a prozradíš: jsou tam a tam. Nebo jsou tady. Hodina je vážná.

Jak už jsem řekla, přináším ze srdce to, co cítím. Pán mluvil k mému srdci: „Budeš-li se mnou trpět, budeš se mnou také kralovat.“ Když přišla ta hodina a Ježíš měl být zrazen a ukřižován, dopadlo na Něj i břímě všech našich hříchů a v zahradě Mu bylo těžko. Přál si, aby se s Ním byli bývali schopni Jeho tři učedníci modlit. Řekl jim: „Copak jste nemohli se mnou bdít jednu hodinu?“ Dokážeme s Ním bdít? Dokážeme

se držet standardu spravedlnosti, na který svět čeká? Svět nečeká na „já bych tak rád“ lidi. Svět čeká na lidi, kteří budou stát na Ježíšově straně. Neznamená to, že se občas nemůžete zmýlit. Vaše omyly vám pomůžou narovnat se. Jestli budete vyhledávat, kde já se mýlím, a budete sebe soudit podle mých omylů, tak to celé minete. Bůh vám totiž pomohl vidět mé chyby proto, abyste mi pomohli nad nimi zvítězit a neudělali stejné chyby jako já.

Vždycky mě překvapuje, jak Bůh spojuje lidi plné protikladů. Voda totiž má uhasit oheň a rychlý unést pomalého. Nemyslete si, že když umíte rychle nabrat rychlost, utečete manželce či manželovi a řeknete: „On to stejně nezvládne,“ nebo: „Ona na to nemá.“

Raději zpomalte, držte krok a poproste Boha, aby pomohl držet krok vašemu partnerovi. Bůh dává dohromady protiklady, abychom jeden druhému pomohli. Jeden by neměl druhého stáhnout na svou rovinu či ten druhý usilovat o to, aby vytáhl prvního na tu svou. Skrze Boží milost by jeden měl sestoupit na určitou úroveň a druhý povstat, abyste dosáhli rovnováhy a naučili se v ní chodit. Chvála Bohu! Díky, Ježíši. Už jste řekli své: „Ano, Pane“?

Už jste někdy viděli, že člověk vyzná: „Ano, Pane,“ ve chvíli, kdy se Boží duch dotkne problému v jeho životě? Poddáte se. Vydáte se. Podřídíte se a dopustíte Mu, aby tlačil tak dlouho, dokud se v Něm úplně neztratíte – úplně a zcela! Halelujah! Kéž nám dobrý Pán v nebesích pomůže, abychom byli, kým nás On chce mít, než bude pozdě. Než bude pozdě!

Je-li nějaký problém, který jsme měli minulý rok a rok předtím, a předtím – byli jsme takoví snad od doby, kdy se známe – kéž nám Bůh pomůže, protože nerosteme v milosti. Možná rosteme v poznání, měli bychom však růst také v ctnostech. Pohleďme na sebe. Ten „hřích, který nás tak snadno obkličuje“ (Žd 12,1) musíme odložit, a pak získáme vítězství. V tom je rozdíl ve svědectví těch z 11. kapitoly a těch z kapitoly 12, verše 1. Chvála Bohu!

„Odložme každé břímě.“ Každé břímě! Ať už nám zkříží cestu ve škole, doma, v práci, v církvi či kdekoliv jinde, odložme každé břímě a hřích, který nás tak snadno obkličuje, protože ten hřích přece není součástí Božské přirozenosti. Je to něco, co je součástí přirozenosti Adama.

Musíme nad tím zvítězit. Odložme všechny věci a běžme běh, který je pro nás připraven.

Čas je krátký. Bůh hledá lid, který ponese Jeho slávu a vyhlásí ji na zemi. Někdy se zdá, jako by země měla navrch. To proto, kde stojíme. Pokud by nás Bůh přenesl na místo, kde bychom měli být, reálně bychom viděli, že je to On, kdo má vítězství. Nacházíme se v šedé zóně, takže nevidíme jasně. Začněte se ale modlit. Modlete se v Duchu, a začnete se cítit jako obři. Jestli lkáte, křičíte a zjistíte, že jste v díře, důvodem je, že Boží milostí z toho nešplháte ven, abyste mohli spatřit, co pro vás Bůh má.

V Ježíši není
porážka!
Poraženectví je
v nás.

Boží armáda nebude nikdy poražena. Ujistěte se, že jste součástí té armády, která je dnes na zemi. Armády, která zjevuje Jeho jméno umírajícímu světu, prokletému hříchem. Lidé na pracovišti čekají, že jim přinesete světlo. Děti, spolužáci ve škole čekají, že jim přinesete světlo! Nemusíte je přemlouvat ke spasení a umluvit je – jen buďte světlem. Buďte světlem, a když tlak zesílí a budete mít pocit, že poklesáte pod tíhou břemen, volejte k Ježíši Kristu a řekněte: „Pane, dej mi sílu, aby můj malý život, mé malé srdce mohlo být světlem, abych Tě nezklamal!“ Když zklamete, modlete se navečer takto: „Pane, odpusť mi, že jsem selhal, že jsem se poklonil tomu, co se dnes ve škole dělo, a nebyl jsem svědectvím o Tobě, Pane, o Tvé slávě, o Tvé věrnosti a poctivosti. Odpusť mi a pomoz mi. Dej mi druhou šanci ke změně.“ Není žádné odsouzení, jen chodte ve světle Jeho lásky, a budete mít vždycky vítězství.

V Ježíši není porážka! Poraženectví je v nás, v našich srdcích, v našich životech oddělených od Ježíše. Naše srdce nás velmi klame. Proto Ježíš řekl: „Dobře jest, abych odešel ...“ Jinými slovy – musím se dostat do vás a působit zevnitř. Přestože se dostane do nás, musíme Mu uvolnit cestu, poddat se Mu, pak vyjde z nás a zjeví svou slávu na zemi. Když potom zvítězíme, budeme překvapeni, jak jsme to dokázali, jak je možné, že jsme dosáhli takového vítězství.

Už jste někdy byli na temném místě, žádná naděje na dohled, nevíte, jak to zvládnete? My jsme tam byli mnohokrát, mnohokrát. Vlastně to byl typický rys našeho života. Někteří z nás jsou na takových místech trvale.

Náš Bůh je dobrý. Kdyby neviděl, že jsme schopni jít touto cestou, nikdy by nedopustil, abychom se po tom natáhli. Když jsem byla velmi mladý křesťan, Bůh mi řekl jednu věc: „Počítej s tím, že jsi toho hodna, a vystup výše.“ Počítej, že jsi hodna, a Bůh ti dovolí na těch místech chodit. Bolestně a se zármutkem jsem prožívala svou situaci, protože jsem nebyla dostatečně vysoko. Dívala jsem se lidskýma očima! On však řekl: „Vystup výše. Vystup a dovol mi, abych ti dal sílu. Dovol mi, abych tě pomazal, abys prošla a byla vítězná.“ Halelujah!

Nikdy na to nezapomenu. Toho dne jsem byla velmi obtížena. Vplazila jsem se pod postel. Vážila jsem v té době jen asi čtyřiačtyřicet kilogramů, takže jsem to dokázala poměrně snadno. Vsoukala jsem se tam.

Ze vzpurného
dítěte vyrůstá
vzpurný
dospělý. Pokud
máte vzpurné
srdce, Boží
slovo k vám
nedolehne.

Volala jsem k Bohu. Když na mne sestoupilo pomazání, bylo to, jako by mi Bůh říkal: „Co tady děláš? Počítej s tím, že jsi hodna, a vystup výše.“ Však znáte ty situace, kdy uklouznete a padnete. Pak se obrátíte a přejete si, aby vás nikdo neviděl. Oprášíte se, vylezete z toho ven a řeknete: „Díky, Ježíši! Jsi tak skutečný!“ Byl mi tak reálný. „Jsi tak dobrý, jsi tak milosrdný, tak něžný a citlivý. Jsi tak milující.“ Halelujah. Chvála Pánu!

Jen jsem chtěla poodkrýt své srdce. Chvála Bohu! Kéž nás Bůh vysvobodí od vzpoury. Však to znáte, děti se vzpírají tomu, co je pro ně dobré, a Boží děti se někdy také vzpírají tomu, co je pro ně dobré. Kéž nás Bůh vysvobodí od vzpoury. Existuje totiž cesta, která se zdá být správná, ale je cestou smrti. Je jen jedna cesta – je to ta vysoká cesta. Kéž nám Pán pomůže si ji zvolit, bez ohledu na cokoli ostatního. Nemyslím si, že bychom tu dnes našli jediné dítě schopné mluvit a rozumět, které by řeklo: „Já s Ježíšem být nechci.“ Myslím, že by každý řekl: „Chci být s Ježíšem. Chci být tím, čím mě Ježíš chce mít.“ Je však cena, kterou je potřeba zaplatit. To není, jako když vás přijde zloděj o něco okrást. Tou cenou je míněno zbavení se věcí, které nám brání být tou osobou, kterou Ježíš chce mít. Pomáhá vám zbavit se světa, těla a ďábla. Čím dříve se tuto lekci naučíme, tím lépe, protože ze vzpurného dítěte vyrůstá vzpurný dospělý. Pokud máte vzpurné srdce, Boží slovo k vám nedolehne. Je toho mnoho, co by Duch mohl říct k tomuto tématu. Můžeme ale důvěřovat

Bohu, že nás vysvobodí. Víte, že vysvobození je největším dílem našeho požehnání? Čím dříve se poddáme a činíme před Bohem pokání z čehokoliv, co se zdá být špatně, tím dřív jsme požehnání. Mnohdy se sejdeme, ale neobdržíme požehnání, které bychom mohli obdržet, a viníme z toho kohokoliv, jen ne sebe. „Je to kvůli tomu, co udělal tamten bratr, co udělala tamta sestra. Přehnala to. Řekla toto, řekla tamto.“ A kde byl váš Duch svatý, který měl tamtoho či tamtu přivést do poddanosti Duchu, když ten či ta něco přehnali? Co svážete na zemi, je svázáno v nebi. Co rozvázete na zemi, je rozvázáno v nebi. Kdykoliv se sejdete a nejste požehnání nebo vysvobození, haňte za to sami sebe. Budete-li hledat u Boha požehnání, měli byste ho obdržet.

Nestojíš-li pevně,
nepokoušej se
hodit provaz
někomu, kdo se
topí, aby ses také
neutopil.

Jeden mladík odtud odjel jako misionář do Číny. Ještě než tam dojel, měl malý chlapec ve shromáždění, kde ho očekávali, vizi a řekl ji starším. Viděl onoho misionáře celého spoutaného. Starší se sešli a modlili se: „Pane, uvolni jej. Uvolni jej, ať jsme požehnání a vysvobození!“ Modlili se, aby byl duch spoután a misionář vysvobozen. Když vystoupil, aby mluvil, otevřel ústa, ale nevyšlo z nich jediné slůvko. Ani slovo! Stál tam, dokud ze sebe nevydal hrozný výkřik. Byl vysvobozen. Později řekl: „Sloužil jsem pak jako nikdy předtím! Něco ve mně se změnilo. Vypadalo to, jako by má služba rozkvetla, lidé byli požehnání.“ Někdy taková potřeba je. Bylo potřeba, aby se shromáždění za toho bratra postavilo. Mladý chlapec měl vizi, a nakonec byli lidé požehnání. Cokoliv svážete na zemi, je svázáno i na nebi. Jen se ujistěte, že svazujete Božím duchem. Je možné svázat i ďáblou mocí! Kéž nám Pán pomůže uchopit zjevení, co je to chodit Duchem.

Nejsme povoláni k církevníčeni. Jsme povoláni nést Ježíšovo jméno (být nositeli Jeho charakteru). Jakmile s námi Bůh dokoná svou práci, budeme zcela uvolněni k osvobození všech tam venku, kteří si hrají na církve. Nemůžeš pomoci někomu venku, jestliže tvůj dům není srovnaný a v pořádku. Nestojíš-li pevně, nepokoušej se hodit provaz někomu, kdo se topí, aby ses také neutopil. Kéž nám Pán pomůže zorat náš úhor! Kéž nám pomůže vzít vážně místo v NĚm, na které nás povolává. Už si

nemůžeme jen tak pohrávat. Nemůžu být sebou, jak jsem bývala. Musím být tím, čím On mě chce mít! Když vidím, že já povstává, musím užít Boží milosti a vyznat: „Pane, pomoz mi zbavit se mého já, protože mé já nesmí mít žádné místo ve věcech, které se týkají Tebe! Musím zemřít. Zapřít sebe, vzít svůj kříž a následovat Tě. Pak budu Tvým učedníkem.“

Budete-li chodit
bez Ducha,
zemřete.

Zvolím-li cokoliv jiného, bude ze mne jen ostudná směs, která nenalézá místo ani na zemi, ani v nebi. Ostudná směsice, která se nehodí ani sem, ani tam. Nevhodná pro jakékoliv místo. Bible to popisuje jako sůl, která pozbyla své chuti a nehodí se k ničemu!

Bože, Bože! Jsme ve smutné situaci. Kéž nám i v tuto chvíli Pán pomůže sesednout z trůnu a zapřít sebe sama. Nemáme žádná práva, nic, za co by stálo bojovat. Jsme Jeho. Byla za nás zaplacená cena. Musíme Jej oslavit ve všem, co děláme a říkáme. Kéž nám Bůh pomůže! Halelujah!

Jsme v situaci, kdy se proti nám někdo postaví, schopni zapomenout na sebe a rozpoznat, že je ona duše pravděpodobně v moci nepřítelů a potřebuje naši pomoc? Nebo budeme stát na svých právech, na své cti, a nebudeme řešit, co naše činy onomu člověku udělají? Zápasíme s mnoha duchy. Všude okolo nás jsou lidé, kteří se právě ve své vlastní síle snaží ustanovit na zemi věci, které přišel vykonat Ježíš. Je spousta podvodníků. Chtějí naplnit své sobecké ambice. Je to velmi oklamávající, protože vám řeknou: „Nechceš snad, abych oslavil Boha?“ Jen se rozhlédněte! Někdy se něčeho dotknete, a je to špatně. Jindy zase ne, a může to být také špatně. Jednáme s duchy, kteří mají dvoutisíciletou, šesti či sedmitisíciletou zkušenost, a naše omezená mysl je ani není s to postihnout. Jen Duch svatý ano. Budete-li chodit bez Ducha, zemřete. Blíží se smrt a zničení! Je vážná doba. Velmi vážná.

Jeden z Ježíšových dvanácti učedníků Jej zradil, protože byl z tohoto světa a něco chtěl, ať už to bylo cokoliv. Když se přiblížil čas ukřižování, Ježíš se vzdálil od svých učedníků. Vybral si jen tři nejsilnější a nejochotnější pomoci Mu unést Jeho agónii. Nechal je, ať se modlí, zjistil však, že musí vyhledat úplnou samotu. Nebyli na místě, kde by Jej mohli v Duchu podpořit.

Poté, co se Petr ohavně projevil, když zapřel, přišlo k němu znovu Boží slovo: „Až se obrátíš, posiluj ostatní.“ Když o letnicích přišel Duch, nebyl ubohý Petr už nadále ubohý. Byl vysvobozen, vysvobozen z Petra. Přestože předtím řekl: „Jdu chytat ryby.“ (Rybaření se Petra silně drželo.) Kéž nám Pán pomůže zapřít naše já. Zapřít sami sebe. Chceš-li být učedníkem, vezmi svůj kříž. Díky, Ježíši.

Jsem si jistá, že Bůh mluví ke svému lidu. Poddejme se práci Ducha. Kéž je naší modlitbou: „Staň se vůle Tvá, Pane Bože, staň se vůle Tvá.“

Srdce některých z nás jsou tak zatvrzelá, že nedokážeme být ani mírní vůči Bohu, natož jeden vůči druhému. Ó Ježíši. Když neumíme být něžní vůči Pánu, jak budeme něžní jedni vůči druhým? Jak se pak dokážeme modlit až do zlomení jha nad hlavami našich bratří? Když přijdeme k Ježíši, nejsme již normálními, přirozenými lidmi. Není možné od nás očekávat normální, přirozené věci. Musíme chodit v Duchu a být odlišní od lidí, kteří jen Slovo slyšeli. Jsem už velmi unavena tím, jak mi lidé dokola říkají: „Nevidím rozdíl mezi baptisty a letničnými (kromě toho, že ti nadělají spoustu hluku) a nevidím ani rozdíl mezi tím, co říkají letniční, a lidé, kteří z nich vyšli (usilující chodit jako tělo Kristovo). Pořád pomlouvají jeden druhého, jeden o druhém mluví za zády. Pořád si drží zášť, jsou zahořklí.“ (Zmiňuji jen to, co jsem sama zaslechla.) „Pořád jsou tělesní, tak je lepší vrátit se do mojí baptistické církve, kde mám pohodlí.“ To, co říkají, se jim může zdát dobré (něco z toho je pravda, i my sami to vidíme). Nevidí však smrt, do které se vracejí, horší než tu, ve které byli dříve. To, že je uspokojuje návrat zpět, ukazuje, že nepřijali svou zodpovědnost vůči Bohu a za Boží lid, jen viděli sebe. To, co je dobré pro ně.

Ježíš řekl: „Děti Boží se odliší od dětí tohoto světa tím, že budou milovat jedni druhé.“ Nemluvím o lásce, kterou zná tento svět. Je to jiná láska. Láska, do jejíž plnosti jsme dosud plně nevstoupili, láska, která přiměla Ježíše Krista (který byl bez hříchu), aby se pro nás stal hříchem, láska, která nebude jíst ani pít, dokud nebude můj bratr či sestra vysvobozen. Láska, v níž nás může Boží duch vzbudit uprostřed noci a přikáže nám, abychom se modlili za tu či onu osobu. A spánek nebude znamenat nic. Bůh přece není žádný vymahač, který by jen bral, a nedodal nám sil, neposílil nás. Taková láska je neotřesitelná, i když ten člověk přijde čtyřikrát, pětkrát, šestkrát, desetkrát (Bůh říká sedmdesát sedmkrát) se stejným problémem. Rok za rokem přichází se stejným problémem a vy prožíváte, jak vám Bůh dává slovo milosti, slovo posílení. Jste schopni říct: „Pane,

tento bratr či sestra se trápí tím problémem příliš dlouho! Nastal čas zlomit jeho moc. Nebudu jíst a pít, dokud nebude osvobozen. Stojím za ním!“ Takhle vypadá Boží péče a láska!

Někdy zjišťuji, že jsou trpící lidé, ale ve skupině, kde jsou, nemohou najít jediného, komu by mohli vylít své srdce, aby si snad o nich nepomysleli: Tak tohle bych do něj neřekl. Tak by to nemělo být! V našem středu by mělo být útočiště, kam může kdokoliv z nás přijít a skrýt se –

Než prožijeme
vzkříšení,
musíme být
pohřbeni.

s vědomím, že náš problém nebude probírán všemi bratřími, s vědomím, že cokoliv se stane, láska to přikryje.

Víte, Ježíš mluvil o smrti, pohřbu a vzkříšení. Některým z nás se těžko umírá. Někteří nechtějí být pohřbeni, a tak nemáme žádná vzkříšení. Co byste dělali, kdyby mrtvý povstal a odmítl být mrtvý? Někdo, kdo se rozhodl žít. Musíme zemřít. Než prožijeme vzkříšení, musíme být pohřbeni. Bůh hledá ty, kdo v pravdě zemrou, složí pohřební oděv a vstanou k novému životu! Hallelujah!

Nechci být spojována s mrtvými věcmi. Nenávidím je. Kdykoliv se na mě nalepí něco mrtvého, zraňuje mě to. Vášnivě to nenávidím! Miluji svou rodinu, matku, otce, ale nechci být spojována s věcmi, které v jejich životech netěšili Boha. Bůh nám v této oblasti dává autoritu. Musíte se té věci vzepřít, abyste nad ní získali nadvládu. Milujete svou rodinu, svůj lid, ale nechcete být spojováni s věcmi, které se vmísili mezi ně a Boha, s věcmi, které jim zabránili vznést se výše v Ježíši. Bůh jim představil určitou míru spasení. Má maminka měla určitou míru spasení, nerozuměla však křtu Duchem svatým. Byla to vzácná žena, velmi si jí vážím. Stále na ni vzpomínám, vždyť žije v mém srdci. Neporozuměla však křtu v Duchu svatém. Nevím, jestli jí to nakonec Bůh zjevil. (Na sklonku jejího života jsem s ní nebyla.) Kdykoliv jsme se s ní snažili mluvit o křtu Duchem, měla díky tomu, že byla vychována jako anglikán, jakýsi blok. Chceme-li být Ježíšovými učedníky, musíme zapřít sami sebe, přestat se identifikovat se světem a vším, do čeho jsme dříve byli zapojeni. Musíme vzít kříž a následovat Jež.

Ježíš vystoupil ve svých posledních dnech proti moci tohoto světa, proti všem utiskovatelům a démonům, kteří Jež chtěli zničit. Po celý život

se Jej snažili přesvědčit, že nemusí jít na Kalvárii. „Dokonej své dílo hned!“ Když se v Janovi 14,13 přiblížil ke konci, vyznal: „Přichází kníže tohoto světa, ale nemá nic ve mně.“ Zapřel sám sebe a vzal na sebe kříž. Co má kníže tohoto světa v tobě? Když se prozkoumáme, co má kníže tohoto světa v nás ? Ve 12. kapitole knihy Zjevení je napsáno, že Michael bojoval po boku svatých proti d'áblu, dokud pro něj zůstávalo nějaké místo. Michael bojuje po boku svatých. Povšimněte si všech problémů, kterým nyní čelíme. Mladí, máte pocit, že vás rodiče příliš stresují. Staří démoni musí ven. Musí vám být pomoheno, abyste sloužili Bohu v Duchu a pravdě, to je ten důvod. Satan se nikdy nevzdává. Posedává všude kolem. Odvádí naši pozornost. Působí, že ztrácíme sluch. Přichází se všemi typy obviňování. Michael však bojuje spolu se svatými, už v nás pro d'ábla nebude místo. Už to není jen porozumění, musí nastat vyvržení. Byl vyvržen, odmítnut, proto pro něj není nalezeno místo.

Vzpouora v srdci
mladých jim brání
v naslouchání
rodičům a starším.

Písmo říká: „Vzepři se d'áblu, a uteče od tebe.“ Musíme se začít učit vzpírat se d'áblu, bez ohledu na věk. Rodiče mají zodpovědnost naučit malé děti vzpírat se d'áblu. Vzepřete se d'áblu! Začněte brzy. D'ábel se bude snažit zapustit kořeny na určitých místech už v ranném věku. Ještě dříve, než se děti narodí, dělá si na ně nárok. Začněte tedy sytit srdce děťátka Božím slovem a Božím duchem ještě před narozením. Hněvivý rodič vychová hněvivé děti. Rodiče, kteří podvádějí, vychovávají děti, které budou podvádět. Každé símě vydá podle svého druhu. Nám je však dáno símě Krista, aby rozdrtilo satanovi hlavu a slavilo nad d'áblem vítězství. Když začnete sloužit tímto semenem, neobstojí proti němu žádné jiné. Někteří z nás o těchto věcech při výchově svých dětí dříve nevěděli, vás však tomu nyní můžeme naučit.

Navzdory tomu si někteří mladí lidé myslí: „Tohle nefunguje. Žijeme v jiné době.“ Vzpouora v srdci mladých jim brání v naslouchání rodičům a starším. Boží slovo však říká, že mají starší ženy vyučovat mladší, jak být dobrými manželkami a matkami. Nemůžete opustit Slovo. Buď budete pevně stát skrze Slovo, nebo mimo Něj zahynete. Dnes se ve světě děje jedna věc. Tchyně musí zavírat oči nad všemi nemocemi svých

snach až do chvíle, kdy dojde na rozvod. Nevím, jestli to vidíte. Já to vidím. Vidím to. Když já jsem se vdala, chtěla jsem, aby mě má tchyně poučila. Měla jsem pocit, že jediný způsob, jak se něco dovím o svém manželovi, je zeptat se své tchyně. Ona ho porodila, vychovala, zná jej. Je tou nejlepší osobou, která mě poučí, jak o něj pečovat. Už tomu tak ale není. Svět upadá. Máme však také některé tchyně, které jsou jako jehly! I tuhle stránku jsem zahlédla. Musíme proto najít rovnováhu. Bůh stmeluje domov. Napravuje naše životy. Musíme zapřít sami sebe. Nejsme-li dobrými rodiči, musíme se jimi stát. Nejsme-li dobrými tchyněmi, musíme usilovat o to, abychom jimi byly. Je lépe ustoupit o krok stranou ve vztahu k jejich manželství do doby, než k nim budete umět přistoupit v milosti, lásce a v Duchu svatém.

Naši mladí jsou ve velikém nebezpečí, a ubohá mladá srdce to netuší. Jen Boží milost nám může pomoci. Můžete totiž dělat správné věci ve špatnou dobu. Bůh však nikdy neudělá chybu. Nikdy! Nikdy se neopozdí. Nikdy se nemýlí. Halelujah! Nikdy se neopozdí! Nikdy nechybí! My vždycky spěcháme a děláme chyby (když se snažíme dělat ty správné věci). Zvětšujeme rozdělení a zhoršujeme situaci. Pak máme najednou dvojitý, trojitý problém.

Když se snažíte udělat věci správně, satan to obrátí a zajistí, že budete vypadat zle. Žijeme ve světě plném chytrých démonů. Jen Boží duch se jim může postavit. Jen On je zvládne, proto se musíme ponořit hlouběji do Boha. Musíme zapustit kořeny hlouběji, abychom mohli svými ratolestmi povyrůst a dosáhnout nebe a vzít z nebe to, čeho je třeba pro konkrétní potřebu. Halelujah! Chvála Pánu!

Nechť je nám povzbuzením, že nastal čas, kdy Bůh napravuje všechny věci, a pokud Mu to dopustíme, postará se o všechny naše nemoci. Odstraňme sami sebe z cesty. Proč si myslíte, že Ježíš řekl: „Ne má vůle, Pane“? Něco se vzpíralo Otcově vůli. Ježíš řekl: „Ne má vůle, Otče, ale Tvá.“ I dnes je pro nás Otcova vůle tou nejdůležitější věcí. Hledejme Boha celým svým srdcem. Zapřeme sami sebe, vezměme na sebe kříž a následujme Jej. Navzdory světu, navzdory čemukoliv jinému. Nechť je Pán pravdivý a každý člověk lhář, vždyť On je pravda. Neznáme jinou pravdu než Jej. Pokud naše pravda nesnese srovnání s Jeho standardem pravdy, musíme se navrátit k té pravé míře a říct: „Pane, narovnej mě. Nelíbí se mi, jak vypadám, nelíbí se mi, jak se cítím.“

Narovnej mě a pomoz mi, abych se skutečně připodobnil Tobě.“ Chvála Pánu.

Když nás Pán povolává, naším jediným měřítkem je Ježíš Kristus.

Život v Něm
mi dává život!

Kdykoliv se chystáte něco udělat, věřím, že byste si měli položit otázku: „Je tohle to, co by udělal Ježíš?“ A odpověď přijde. Srovnávat se jedni s druhými není moudré. (2Kor 10,12) Máme se poměřovat s tou pravou mírou, Kristem. Mnozí se vymlouvají. Nedávno jsem slyšela v rádiu kázat jednoho muže. Říkal: „Písmo praví: hněvejte se a nehřešte. (Ef 4,26) Není tam napsáno: nehněvejte se!“ Nečetl však další pasáže (Ef 4,31, Kol 3,8, Gal 5,20), kde se říká, že hněv je skutek těla. Existují určité úrovně, na kterých se dá konkrétní slovo aplikovat, aby nám pomohlo dostat se na další úroveň. Zůstaneme-li však na úrovni, která říká: hněvejte se, ale nehřešte, pak si možná budeme myslet: na tomto místě je taková malá volnost pro hněv. Jestliže se nikdy neposunete hlouběji, nikdy nezjistíte, že hněv je skutek těla, a my nejsme povoláni chodit podle těla. Jsme povoláni pro chůzi Ducha! Halelujah! Kéž je toto naší každodenní modlitbou: „Pane, nech mě zemřít, abych žil!“ Chvála Pánu!

V Židům 11 se dočítáme o lidech, kteří obětovali své životy. Je tam napsáno, že trpěli, byli mučeni a děly se jim všechny možné věci, protože hledali lepší vzkříšení. To lepší vzkříšení nyní máme – život k životu! Život Ježíše Krista nás pozvedne do Jeho života. „*Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši vysvobodil mne od zákona hřícha i smrti.*“ (Řím 8,2) Život v Něm mi dává život! Chvála Bohu! Díky, Ježíši!